

## El factor Barcelona

*«Les elits tradicionals no seran les protagonistes de cap operació. Ara ja no. El seu representant era Valls. El seu resultat expressa la fi d'una tradició que s'ha esllanguit»*

**Les negociacions per confegir els equips de govern municipals ompliran l'actualitat política dels pròxims dies.** Totes són rellevants, sens dubte, però les de Barcelona ho són molt particularment.

**Barcelona i la seva àrea metropolitana concentren bona part de la potència productiva i de la capacitat de projecció del conjunt de Catalunya.** I en una etapa marcada per la repressió i per l'obstrucció des de l'Estat a les polítiques públiques catalanes és essencial que les institucions que disposen d'una capacitat de planificació i d'actuació gairebé intactes -com els ajuntaments- les aprofitin al màxim.

**Vivim temps convulsos per causes que van molt més enllà del greu conflicte polític** entre el nacionalisme espanyol i el sobiranisme republicà català. De manera que aquest paràmetre, que per nosaltres és central, no pot ser l'únic a considerar a l'hora de concebre les polítiques públiques catalanes.

**Hi ha senyals alarmants de la disminució de recursos a tot el planeta**, i també de l'efecte contaminant acumulat d'una industrialització que no ha considerat mai seriosament els seus costos ambientals. La globalització i la lliure circulació de capitals i mercaderies coincideix paradoxalment amb el replegament polític d'estats que s'oposen a la lliure circulació de les persones i alimenten velles i noves formes de discriminació i xenofòbia. La voracitat de l'acumulació capitalista no para de provocar l'increment de les desigualtats. Enmig de guerres enquistades arreu, podem parlar obertament de crisi del model de democràcia formal basada en l'estat-nació, mentre l'extrema dreta progressa arreu a l'empara de nous procediments de manipulació informativa i de banalització de la cultura.

**El canvi d'època que protagonitzem ens aboca a participar, cada vegada més, de noves maneres d'experimentar** i concebre la realitat i les relacions socials. Per això, molts intel·lectuals parlen d'un salt evolutiu, de l'emergència d'una humanitat qualitativament diferent. Els reptes que això suposa són de tota mena però molts es concentren al voltant de l'organització de la nostra vida quotidiana. I és l'àmbit de la política de proximitat, de la política municipal, on es resol de manera principal aquesta vida quotidiana.

**Des de quina posició i com viurem la transició a la nova època? Quin serà el nostre lloc en la nova economia** i en la corresponent divisió internacional del treball? Quines expectatives i horitzons tindran les noves generacions en l'entorn local? Com servirem els objectius de cohesió i equilibri social; com defensarem els interessos generals i establim les nostres prioritats? Quin model de ciutadania i de cultura cívica despleguem? Com organitzarem democràticament la presa de decisions? Com podrem impulsar l'augment dels salaris i les rendes familiars? Com impulsarem un model energètic sostenible a llarg termini i actuarem responsablement davant del canvi climàtic? Com contribuïrem a la defensa de la pau, de la diversitat de valors i cultures, dels drets fonamentals i de les llibertats civils? Per quins models de mobilitat metropolitana apostarem i com resoldrem amb urgència el tema de l'habitatge? Com aprofitarem les oportunitats de la implantació massiva de la intel·ligència artificial i la robotització perquè no ens facin més esclaus de les lògiques del benefici i l'acumulació...?

**Totes aquestes qüestions constitueixen el marc de fons del debat pel nou model de ciutat que cal abordar a Barcelona.** La política de Barcelona en els pròxims 4, 8 i 12 anys no només

anirà d'això però, sobretot, ha d'anar d'això. Amb ambició. Amb voluntat de ser a la primera línia davant dels nous reptes, de ser presents al món que sap que s'haurà de reinventar. Sense complexos. Generosament i amb determinació republicana.

**Barcelona necessita un gir; un projecte de ciutat que gosi mirar lluny.** I aquesta vegada no podrà ser una única idea, ni podrà pivotar al voltant d'un únic gran esdeveniment per corregir els dèficits històrics. No hi haurà una Exposició Universal com el 1888, ni la Internacional del 1929, ni un Congrés Eucarístic com el 1952, ni uns Jocs Olímpic com el 1992, ni tan sols un Fòrum de les Cultures com el 2004.

**Les elits tradicionals no seran les protagonistes de cap operació. Ara ja no. El seu representant era Valls.** El seu resultat expressa la fi d'una tradició que s'ha esllanguit. Ara caldrà un ampli consens ciutadà. I aquest consens s'haurà d'articular al voltant d'Esquerra Republicana i dels Comuns i del lideratge d'Ernest Maragall. No hi ha cap altra via raonable. I no és qüestió de perdre gaire temps. Hi ha uns programes progressistes i uns equips que han acumulat un suport suficient. Que no poden desatendre pas els altres. Però que han d'assumir plenament, sense filigranes ni joc curt, la seva responsabilitat. Acordar les línies mestres de la transformació de Barcelona i el seu entorn metropolità per la primera meitat d'aquest segle XXI. Audàcia, ambició, generositat i consens.